

РЕШЕНИЕ

№ 5422

гр. София, 09.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **2913** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 11663 от 28.03.2022 година, подадена от Т. И. Е., ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.5, представлявано от Г. Беков, управител, срещу решение № ПИ-24/04.02.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.), с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в разпореждане с изх. № С220022-137-0000078/12.01.2022 г., издадено от С. С., на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, при Териториална дирекция С. на Национална агенция за приходите.

Според жалбоподателя, изцяло неправилно и незаконосъобразно директорът на ТД на НАП е приел, че давностният срок по отношение на възникналите през 2015 г. и 2016 г. задължения е спрял с налагането на обезпечителни мерки. Твърди, че в случая не се касае за наложени обезпечителни мерки, които спират давностния срок съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, както и, че посочените в решението действия по изпълнението са извършени през 2016 г. и не могат да засегнат срока на давността за задълженията, които е следвало да бъдат заплатени през 2016 г., тъй като тя е започнала да тече на 01.01.2017 г. - обстоятелство, което не е съобразено от директора на ТД на НАП при постановяване на обжалваното решение. Излага съображения, че наложените запови представляват действия по принудително изпълнение, които, на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК, прекъсват давността. Твърди

се също, че по отношение на задълженията, които е следвало да бъдат заплатени през 2015 г., давността е почнала да тече на 01.01.2016 г., като е прекъсната на 23.08.2016 г. и до 10.01.2022 г. са изтекли повече от 5 години, съответно - тези задължения са погасени по давност. Относно задълженията, които е следвало да бъдат заплатени през 2016 г., давността е започнала да тече на 01.01.2017 г. и по отношение на нея не са настъпвали никакви обстоятелства, които да я спират или прекъсват, поради което към момента на подаване на искането за отписването им - 10.01.2022 г., предвидената 5 годишна давност е изтекла. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение, както и на отказ за погасяване по давност, обективиран в разпореждане с изх. № С220022-137-0000078/12.01.2022 г., като бъде признато наличието на погасяване на задълженията, поради изтекъл давностен срок.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представени са писмени бележки от процесуалния му представител, с които се поддържа жалбата и се развиват доводи за изтекла давност на задълженията. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба - директорът на ТД на НАП С., представляван от юриконсулт Й., оспорва жалбата като неоснователна и изразява искане същата да бъде оставена без уважение. Поддържа, че давността за задълженията не е изтекла, тъй като същата е била спряна с налагането на обезпечителни мерки. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III-то отделение, 16 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По отношение на Т. И. Е., ЕИК[ЕИК] е установено наличие на изискуеми задължения, съгласно изпълнителни основания общо в размер на 113 985,19 лв., в т.ч. главница в размер на 63 739,26 лв. и лихва в размер на 50 245,93 лв., считано към 02.02.2022 г., по изпълнително дело №16001704/2016 г.

На 04.08.2016 г. е издадено съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С160022-048-0012196/04.08.2016 г., с което дружеството е уведомено, че е образувано изпълнително дело №160013704 от 2016 г. за задължения по декларации за 2015 г. и 2016 г. в общ размер 96 162,57 лв.

На 04.08.2016 г. е предложен погасителен план от Т. И. Е., като същевременно от задълженото лице са предоставени 6 бр. автомобили за обезпечение.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, за обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0017780/05.08.2016 г.

С Постановление изх. №С160022-022-0017780/05.08.2016 г. е наложен на Т. И. Е., запор върху 6 бр. МПС както следва:

лек автомобил марка О., модел Z., рег. [рег.номер на МПС] ;
товарен автомобил марка Ф., модел Т. FT 430, рег. [рег.номер на МПС] ;
лек автомобил марка Т., модел L. С. 120, рег. [рег.номер на МПС] ;
лек автомобил марка О., модел Z., рег. [рег.номер на МПС] ;
лек автомобил марка М., модел 2, рег. [рег.номер на МПС] ;
лек автомобил марка М., модел 2, rei. [рег.номер на МПС] .

Съгласно отговор от СДВР запорът върху описаните 6 бр. МПС, собственост на дружеството е наложен на 10.08.2016 г.

Постановлението е връчено на управителя на дружеството на 23.08.2016 г.

На 23.08.2016 г. е извършен опис обективиран в Протокол за опис с изх. №С160022-028-0000718/23.08.2016 г. на МПС - О., модел Z., рег. [рег.номер на МПС] ; F., модел T. FT 430, рег. [рег.номер на МПС] ; T., модел L. C. 120, рег. №С 6970 КХ; О., модел Z., рег. №СА 3926 ХН; М., модел 2, рег. №СВ 7569 АВ.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във връзка с чл. 195, ал. 1 -3 от ДОПК, за обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0019726/23.08.2016 г.

С Постановление изх. №С 160022-022-0019726/23.08.2016 г. е наложен на Т. И. Е., запор върху налични и постъпващи суми по:

банкова сметка [банкова сметка] находяща се в ТБ У. Б. АД;

банкова сметка [банкова сметка] находяща се в ТБ У. Б. АД.

Съгласно отговор от 24.08.2016 г. от банката запорът е наложен върху средства по банкова сметка [банкова сметка], като уведомяват, че сметка [банкова сметка] е закрыта.

Постановлението е връчено на управителя на дружеството на 23.08.2016 г.

На 23.02.2018 г. е извършен опис обективиран в Протокол за опис с изх. № С180022-028-0000279/23.02.2018 г. на МПС лек автомобил марка М., модел 2, рег. [рег.номер на МПС] .

На 10.01.2022 г. е подадено от Т. И. Е. искане с вх. №0220022-000-0002591/10.01.2022 г. по описа на ТД на НАП С., за погасяване на задължения по давност.

След преценка на направеното искане е издадено Разпореждане с изх. №С220022-137-0000078/12.01.2022 г., от публичен изпълнител при ТД на НАП С., връчено на 09.01.2022 г., с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за задължения, декларирани с данъчни декларации с период от 2015 г. до 2019 г.

Т. И. Е. обжалва отказа в частта относно задълженията, възникнали през 2015 г. и 2016 г. описани от т. 1 до т. 16 от същия.

С решение № ПИ-24/04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата на Т. И. Е. е оставена без уважение като неоснователна.

Решението е изпратено на Т. И. Е. по електронен път и е получено на 21.03.2022 г. Подадена е жалба срещу решение № ПИ-24/04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото със същото разпореждане с изх. № С220022-137-0000078/12.01.2022 г., с вх. № 53-06-1024#1/23.03.2022 г. на ТД на НАП С., адресирана до Административен съд София град. При тези данни съдът приема, че жалбата срещу решението, до Административен съд София-град, от 23.03.2022 г. е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението на директора на ТД на НАП С. е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си, се е произнесъл с решение по оспореното разпореждане на публичния изпълнител.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение No ПИ - 24/04.02.2022 г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. Възражението за изтекла давност е процесуално право на длъжника, което той може и да не упражни, а да плати доброволно погасеното по давност задължение.

И. на давността е взаимстван от гражданското право и се прилага със съдържанието, което има в този клон на правото, доколкото в данъчното и осигурителното право не се съдържат норми, които да му противоречат.

Погасителната давност е институт на материалното право, поради което за нея се прилагат тези нормативни разпоредби, които са действали към момента, през който е започнал да тече давностния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, публични са вземанията за данъци, включително акцизи, както и митни сборове, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета.

В разпоредбата на чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК е регламентирано, че принудителното изпълнение се предприема въз основа на декларация, подадена от задълженото лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. В случая от Т. И. Е. са подадени декларации за дължими данъци и осигурителни вноски, като същите са годни изпълнителни основания, въз основа на които са предприети обезпечителни мерки.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

Съгласно чл. 92, ал. 1 от Закон за корпоративното подоходно облагане (в редакция, актуална към 2015 г. и 2016 г.) данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. ГДД се подава в срок до 31 март на следващата година в териториалната дирекция на НАП по регистрация на данъчно задълженото лице. В същия срок се внася и данъка.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. (отм. ДВ бр.1 от 3 януари 2020 г.), действаща към 2015 г. и 2016 г., декларация обр. №6 се подава едновременно с декларация образец №1, която съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 б. „а“ от наредбата се подава до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, включително и при полагащо се обезщетение на трудоустроено лице, на което не е предоставена подходяща работа; при начислено или изплатено възнаграждение за същия месец след този срок - до края на месеца, в който е начислено или изплатено възнаграждението. Това е крайната дата за доброволно плащане на задълженията, след който момент те подлежат на принудително събиране. Данък добавена стойност представлява публично вземане, за което данъчният период

е едномесечен и следва да се внесе в срока за подаване на справка - декларация за съответния данъчен период, т. е. до 14 - то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят декларациите и отчетните регистри (чл. 125, ал. 5 от ЗДДС).

За неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни вземания. Вземането за лихви възниква от момента на изискуемостта на главното вземане. По естеството си лихвата е обезщетение за всеки отделен ден от годината, за забавата в плащането на дължимо публично вземане. Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК публични вземания са лихвите за вземанията по т. 1-8. Те са предвидени като самостоятелно вземане, което е от значение за тяхното събиране, което не отменя техния акцесорен характер. Обстоятелството, че акцесорното вземане за лихва следва характера на главното се извежда посредством логическото тълкуване на разпоредбата на чл. 169, ал. 8 от ДОПК, според която след образуване на изпълнителното дело „публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви“.

По отношение на задълженията, за които е отказано погасяване по давност, описани в Разпореждане с изх. №С220022-137-0000078/12.01.2022 г. от т. 1 до т. 16:

Задължение за лихва за данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021510285407/02.12.2015 г. се отнася за период от 26.08.2015 г. до 28.12.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за данък върху добавената стойност по декларация №22021461803/14.01.2016 г. се отнася за период от 01.12.2015 г. до 31.12.2015 г. и следва да се плати през 2016 г.

Задължение за данък върху добавената стойност по декларация №22021441030/14.10.2015 г. се отнася за период от 01.09.2015 г. до 30.09.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за лихви по Данък върху добавената стойност по Декларация №22021434391/14.09.2015 г. се отнася за период от 01.08.2015 г. до 31.08.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021510285386/02.12.2015 г. се отнася за период от 01.10.2015 г. до г. 31.10.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021510285386/02.12.2015 г. се отнася за период от 01.09.2015 г. до 30.09.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за лихва по данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021510285386/02.12.2015 г. се отнася за период от 01.08.2015 г. до 31.08.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за лихва по данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021508026057/18.09.2015 г. се отнася за период от 28.07.2015 г. до 23.09.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021600283246/16.01.2016 г. се отнася за период от 01.12.2015 г. до 21.12.2015 г. и следва да се плати през 2016 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №220021600283246/16.01.2016 г. се отнася за период от 01.11.2015 г. до 30.11.2015 г.

и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация образец 6 №2202И0074625/02.12.2015 г. се отнася за период от 01.07.2015 г. до 30.09.2015 г. и следва да се плати през 2015 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация №220021602906061/26.03.2016 г. се отнася за период от 01.02.2016 г. до 29.02.2016 г. и следва да се плати през 2016 г.

Задължение за корпоративен данък по декларация №2202И0085170/ 26.03.2016 г. се отнася за период от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. и следва да се плати през 2016 г.

Задължение за данък върху добавената стойност по декларация №22021480285/13.04.2016 г. се отнася за период от 01.03.2016 г. до 31.03.2016 г. и следва да се плати през 2016 г.

Задължение за данък върху доходите на физически лица по декларация №220021606001140/28.06.2016 г. се отнася за период от 01.03.2016 г. до 31.03.2016 г. и следва да се плати през 2016 г.

Задължение за данък върху добавената стойност по декларация №22021503767/14.07.2016 г. се отнася за период от 01.06.2016 г. до 30.06.2016 г. и следва да се плати през 2016 г.

В разпоредбата на чл. 171 от ДОПК се регламентира броенето на давностния срок, като е предвидено разделяне на задълженията, дължими вследствие на подадени различни видове декларации (годишни или месечни). Критерии за изчисляване на сроковете е в коя година е следвало данъка да бъде платен.

В настоящия случай се касае за две основни групи задължения, такива които е следвало да бъдат платени през 2015 г.(задължения по т.1, от т.3 до т.8, т.10 и т.11) и през 2016 г.(задължения по т.2, т.9 и от т.12 до т. 16).

Относно задължения по т.1, от т.3 до т.8, т.10 и т.11 от процесното разпореждане за отказ предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2016 г. Давностният срок изтича на 01.01.2021 г.

Относно задължения по т.2, т.9 и от т.12 до т. 16 от разпореждането за отказ предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2017 г.

С налагането на обезпечителни мерки по реда на чл. 195 и сл. т ДОПК се цели съхраняване на наличното имущество на длъжника, така че същото да послужи за удовлетворяване на неговите публични задължения. Налагането на обезпечителни мерки е самостоятелно производство, свързано с изпълнителното, но не е част от него. Налагането на обезпечителни мерки, на основание чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК препятства изтичането на давностните срокове, по отношение изпълнението на определеното задължение, за реализиране на което са наложени. При наличие на наложени обезпечителни мерки, целящи съхраняване на определено имущество, така че същото да послужи за удовлетворяване на точно определено задължение, тези мерки имат действието, предвидено в чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК. В случая задълженията, във връзка с които е образувано изпълнително дело №160013704 от 2016 г. са обезпечени с наложени обезпечителни мерки с

Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0160022-022-0017780/05.08.2016 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №0160022- 022-0019726/23.08.2016 г. Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Разпоредбата не отлага момента, от който започва да тече давностен срок за погасяване на задължението, а удължава същия, поради което е неоснователен довода на жалбоподателя, че обезпечителните мерки с посочените постановления са били наложени преди давностния срок да е започнал да тече.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0160022-022-0017780/05.08.2016 г. са наложени обезпечителни мерки заповор върху моторни превозни средства, описани подробно в постановлението. Видно от приложените уведомителни писма от началник отдел Пътна полиция – СДВР, мерките са наложени на 15.08.2016 г. С Постановление изх. №0160022- 022-0019726/23.08.2016 г. са наложени обезпечителни мерки, представляващи заповор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка в ТБ У. Б. АД. Видно от потвърждение от ТБ У. Б. АД обезпечителните мерки са наложени на 24.08.2016 г.

В разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ДОПК са регламентирани хипотезите, при които давностният срок спира да тече : 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно чл. 172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акт за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.

Предвид разпоредбата на чл. 209, ал.2, т. 2 от ДОПК декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски е основание за предприемане на действия по принудително изпълнение. В случая не се спори, че от Т. И. Е. са подадени декларации за дължими данъчни и осигурителни плащания, които не са били платени впоследствие, поради което е образувано изпълнително дело.

На основание чл. 195, ал.1 от ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания.

Съгласно чл. 201, ал.3 от ДОПК в случаите, когато заповорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения заповор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на заповора.

Съгласно чл. 202, ал.1 от ДОПК заповорът върху вземания на длъжника от банки

се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката.

В разглеждания случай, по реда на чл. 195, ал.1, вр. чл. 201, ал.3 от ДОПК с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0160022-022-0017780/05.08.2016 г. са наложени обезпечителни мерки запор върху моторни превозни средства, описани подробно в постановлението, с цел осигуряване събирането на декларираните от Т. И. Е. задължения за данъчни и осигурителни плащания. По реда на чл. 201, ал.3 от ДОПК обезпечителните мерки са реално наложени на 15.08.2016 г., видно от получените отговори от органите на СДВР – отдел Пътна полиция.

След налагане на тези обезпечителни мерки, са извършени принудителни действия по опис на имущество, обективирани с протокол за опис с изх. №С 160022-028- 0000718/23.08.2016 г. и Протокол за опис с изх. №С180022-028-0000279/23.02.2018 г. Според жалбоподателя описаните действия представляват такива прекъсващи давностния срок съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Видно от Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0160022-022-0017780/05.08.2016 г., с което са наложени обезпечителни мерки запор върху моторни превозни средства, описани подробно в постановлението, както и от Постановление изх. №0160022-022-0019726/23.08.2016 г., с което са наложени обезпечителни мерки, представляващи запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка в ТБ У. Б. АД, същите са издадени за обезпечаване събирането на задълженията на Т. И. Е. по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., което е образувано във връзка с подадените от Т. И. Е. декларации за дължими данъчни и осигурителни плащания. Общият размер на публичните задължения е 96 623,24 лв., от които 9341,66 лв. лихва и 87 281,58 лв. главница.

След издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0160022-022-0017780/05.08.2016 г., с което са наложени обезпечителни мерки запор върху моторни превозни средства, описани подробно в постановлението и фактическото им налагане от органите на СДВР на 15.08.2016 г., на основание чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК давностният срок за събиране и плащане на задълженията, във връзка с които е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. е спрял да тече.

Дори и да се приеме, че с извършените действия на опис на моторните превозни средства, документиран с протоколите от 23.08.2016 г. давността е прекъсната на основание чл. 172, ал.2 от ДОПК и е започнал да тече нов давностен срок, то с издаването на Постановление изх. №0160022-022-0019726/23.08.2016 г. и с фактическото налагане на обезпечителните мерки, съгласно същото на 24.08.2016 г., представляващи запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка в ТБ У. Б. АД новият давностен срок е спрял да тече.

На 23.02.2018 г. е извършен опис обективиран в Протокол за опис с изх. № С180022-028-0000279/23.02.2018 г. на МПС лек автомобил марка М., модел 2,

рег. [рег.номер на МПС] . Посоченото действие включва описаната вещь към имуществото на длъжника, което следва да послужи за удовлетворяване на вземанията ии може да се разглежда като действие, което прекъсва давностния срок, след което започва да тече нов такъв. Този срок е петгодишен и не е изтекъл, както към момента на издаване на решение № ПИ-24/04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в разпореждане с изх. № С220022-137-0000078/12.01.2022 г., издадено от публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, при ТД на НАП С., така и към настоящия момент. Към момента на издаване на процесните разпореждане с изх. № С220022-137-0000078/12.01.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. и решение № ПИ-24/04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С., както и към настоящия момент не са постъпили доказателства, установяващи прекъсване или изтичане на давностния срок, както и доказателства, установяващи погасяване на съществуващите публични задължения на Т. И. Е..

Следователно, правилно е прието от публичния изпълнител и от директора на ТД на НАП – С., че давностният срок за събиране на вземанията, във връзка с които е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. не е изтекъл и същите са дължими от Т. И. Е..

Жалбата е неоснователна и съгласно чл. 160, ал. 1, пр. 4 вр. чл. 144, ал. 1 ДОПК следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 от ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500,00 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Трето отделение, 16–ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. И. Е., ЕИК[ЕИК], срещу решение № ПИ-24/04.02.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в разпореждане с изх. № С220022-137-0000078/12.01.2022 г., издадено от С. С., на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, при Териториална дирекция С. на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА Т. И. Е., ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.5, представлявано от Г. Беков, управител, да заплати на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С. сумата от 500,00 (петстотин) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия:

